

større Modstand, fordi Antallet af dem, den ramme, nødvendigtvis blev større end af dem, der bleve rammede ved en Skat paa Formue og Leilighed; hvorfor høre vi, naar der er Tale om en Paaligning af Formue- og Leilighedsstat, saa mange Klager? Fordi vi paa engang ramme en Mængde, som hidtilbogs Intet have givet, en Mængde, i hvis Natur det ligger at samle, og for hvem enhver Skilling, de skulle af med, er en Sorg og Kummer; men det er just dem, vi skulle ramme, det er just dem, vi trænge til; thi det er dem, der bedst kunne undvære; vi ramme deres Hjerteblood ved at tage deres Penge, men vi ramme den fulde Pung, som kan taale at undvære. Det er derfor, at man skal gaar bort fra denne Næringsstat, thi den er et Skjøn, som sagt, en forqvartet Formue- og Leilighedsstat; det er derfor, at vi skulle gaar directe tilværks, thi vi kunne ikke finde noget andet Skatteobject. Til Trods for alle de Banskæligheder, det medfører, maae og skulle vi gennemføre denne Sag, og den Kamp, som vi nu i saa mange Aar have udholdt med Repræsentanterne for Njøbenhavns Commune, maae vi fortsætte, indtil vi seire. De maa tilsidst begribe, at de ikke kunne bestaae i denne Kamp, og det af to Grunde; for det Første, fordi Lovgivningsretten hovedsagelig ligger hos os, og de kun have en raadgivende Ret ligeoverfor os, og for det Andet, fordi jeg er overbevist om, at den simple, sunde Fornuft ligger hos os, og Pengemagten hovedsagelig hos dem.

S. Sage: De Udtalelser, vi nys hørte, vare i flere Henseender vistnok fuldkommen sande, men jeg kan ikke nægte, at jeg blev meget overrasket ved, at de skulde ramme mig, thi jeg troer, at mine Udtalelser i flere Henseender gik i samme Retning som den ærede Talers, uagtet vi gaar ud fra forskjelligt Standpunkt. Der er jo her ikke Tale om at forhøje Næringsstaten, der er jo tværtimod Tale om at nedsætte den. Naar de ærede Herrer ville gjøre sig bekendte med det Forslag, som er kommet fra Communen, saa ville de see, at Næringsstaten skal gaar ned med omtrent det Halve af, hvad den har været i de sidste Aar; der er altsaa kun Tale om at bevare omtrent Halvdelen af den Skat, der hidtil har været ud-

redet af Næringsstaten. Nu siges der, at efter det gjorte Forslag skal den Mand, der arbejder med mange Svende, og den Mand, der kun arbejder med een, udvære eens, og det er fuldkommen sandt; men man rammer jo derved den, som har mange Svende, ved Formue- og Leilighedsstaten, som skal supplere Næringsstaten. Spørgsmaalet er jo ikke, om Næringsstaten ene skal benyttes, men om den skal være et Supplement til en anden Stat, der bliver Hovedstaten; om vi inden vi erholde en langt fuldkomnere Hovedstat i Form af en Indkomststat, end vi hidtil have, for en Deel skulle benytte denne Næringsstat. Nu siger den ærede Indreminister: Det er ikke en Indkomststat, men en Formue- og Leilighedsstat; men Spørgsmaalet er jo netop, om ikke en virkelig Indkomststat er den naturlige og rigtige Skat, forskjellig fra en Formue- og Leilighedsstat. Jeg veed meget vel, at den nuværende Skat er en Formue- og Leilighedsstat, men Spørgsmaalet er, om vi ikke netop skulle see at komme bort fra den saakaldte Formue- og Leilighedsstat, som hidtil har været en aldeles ubestemt og svævende Skat, hvilket klart vil fremgaar af de Forhandlinger, som fandt Sted her, jeg troer det var i sidste Samling; thi næsten Enhver, der talte, opfattede denne Skat paa forskjellig Maade. Det ærede Medlem, der sidst talte, siger, at der er Modstand imod enhver Skat, men jeg maa hertil bemærke, at der ikke fra min Side var Tale om Modstand mod en ny Skattebyrde; der var Tale om Modstand mod den Formue- eller Leilighedsstat, som hidtil har været anvendt. Og naar vi strides, maae vi dog være enige om, at her ikke er Spørgsmaalet om de Klager, der maatte opstaae ved at paalægge en ny Skat, men om Hjælpestaten, der jo bliver staaende, er en bedre Skat end en vel gennemført Indkomststat, i Modsetning til Formue- og Leilighedsstaten, som den hidtil har været indrettet. Saameget er vist, at Pengene maae vi have, og af Personerne, som vi ligeledes have, maae vi ramme saa mange af dem, der kan yde, som muligt; enten de klage eller ikke, maa være os ligegyldigt, naar vi først have vedtaget en forstandig og retfærdig Skat. Som jeg strax tillod mig at bemærke, er det ikke mit Duffe at gaar ud-